

Sygn. akt VI Ga 251/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekretarz sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2017 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: T. K.

przeciwko: M. K., G. B. i W. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego w R.V Wydziału Gospodarczego z dnia 5 stycznia 2017 r., sygn. akt V GC 787/16 upr

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanych M. K., G. B. i W. B. solidarnie na rzecz powoda T. K. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 251/17 upr

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 czerwca 2017 r.

(sporządzone w trybie art. 505¹³ § 2 kpc).

Wyrokiem z dnia 5 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w R. V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanych M. K., W. B., G. B. solidarnie na rzecz powoda T. K. kwotę 1537,50 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 listopada 2013 r/ do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej, kwotę 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. (pkt II)

Sąd Rejonowy jako bezsporne przyjął, że powód sprzedał pozwanym towar objęty fakturą nr (...) na kwotę 1537,50 zł, na której podano sposób zapłaty „gotówka” i nie podano terminu zapłaty. Sąd ustalił, że pokwitowanie zapłaty z dnia 28.05.2015 r. dotyczy kwoty 15 744 zł i zaliczone zostało przez wierzyciela zgodnie z tytułem wpłaty na należności z faktur nr (...). Pozwany W. B. w obecności swojej córki w rozmowie z powodem i jego żoną potwierdził istnienie należności wobec powoda i deklarował jego spłatę. Mimo, że na fakturach wpisywano „gotówka” pozwany po jakimś czasie zaprzestał płatności po dostarczeniu towaru albo płacił w późniejszym terminie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione w całości. Powód jako sprzedawca wykonał swoje obowiązki, natomiast na pozwanych jako kupujących spoczywał ciężar udowodnienia zapłaty, czego nie uczynili w procesie. W tym stanie rzeczy sąd uwzględnił powództwo na podstawie art. 535 kc. O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od powyższego wyroku złożyli pozwani zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucili naruszenie następujących przepisów:

1. art. 233 §1 kpc poprzez dokonanie wybiórczej i dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności:

- przyjęcie, że pozwana i pozostali członkowie spółki cywilnej nie uiszcili zapłaty za fakturę nr (...), w sytuacji gdy pozwani dokumentem urzędowym tj. zaświadczeniem banku z dn. 4.04.2016 r. wykazali, że w październiku 2013 r. posiadali w gotówce kwotę 10 000 zł która pozwalała na pokrycie należności z faktury nr (...).

- przyjęcie za udowodnioną okoliczność, iż przed październikiem 2013 r. pozwana i pozostali wspólnicy spółki cywilnej zalegali powodowi z wcześniejszymi należnościami i, że pod koniec roku 2013 r. istniało zadłużenie przekraczające kwotę 21 000 zł i że wpłacona (co bezsporne) kwota 21 000 zł została zaliczona właśnie na wcześniejsze należności w sytuacji gdy żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie udowadnia, że takowe zaległości pod koniec 2013 r. istniały,

- przyjęcie, że we wcześniejszych okresach (przed rokiem 2013) były problemy z płatnościami ze strony pozwanej i pozostałych wspólników spółki cywilnej w sytuacji gdy osoba, która odbierała bezpośrednio płatność od pozwanych – świadek H. C. zeznał, że problemy z płatnościami występowały właśnie w 2013 i 2014 r.

2. art. 328§2 kpc poprzez brak ustosunkowania się przez Sąd I instancji do przedkładanych przez pozwaną dowodów pośrednich na okoliczność posiadania przez wspólników spółki cywilnej środków na pokrycie należności z faktury (...).

3. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 kc poprzez przyjęcie, że w sytuacji wykazania przez pozwaną faktu przekazania kwoty przeszło 10 krotnie przewyższającej należność dochodzoną pozwem, na powódzie ciąży obowiązek wykazania, że kwota ta została zaliczona na wcześniej wymagane należności (przy wskazaniu z jakiego tytułu one były, jak również daty ich wymagalności)

W oparciu o powyższe zarzuty pozwani wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Ponowna analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że Sąd Rejonowy w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych, a zgromadzony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ocenił z zachowaniem reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c., oraz trafnie wyjaśnił podstawę prawną przyjętego rozstrzygnięcia.

Niniejsza sprawa stanowiła sprawę o zapłatę ceny z tytułu sprzedaży towaru w postaci trumien. Fakt zawarcia tej umowy i wydania towaru stronie pozwanej, a tym samym uaktualnienia się obowiązku zapłaty ceny po stronie

pozwanej nie był w sprawie kwestionowany. Pozwani zarzucali jednak, że dokonali zapłaty za towar a tym samym należycie wywiązali się ze swojego zobowiązania.

Wykazanie powyższego zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu wynikającym z art. 6 KC spoczywało na pozwanych, a niniejszemu strona pozwana nie sprostowała.

Zebrane w sprawie dowody nie potwierdzają w żaden sposób przedstawianej przez pozwaną wersji, że należność z dochodzonej przez powoda spornej faktury nr (...) została przez nich zapłacona. Dokonana przez Sąd Rejonowy w powyższym zakresie ocena jest logiczna i prawidłowa. Należy podkreślić, iż pozwani nie przedłożyli Sądowi żadnego bezpośredniego dowodu wskazującego na dokonanie zapłaty. Dowodem taki byłoby pokwitowanie zapłaty dłużnej sumy, jednak to które zalega w aktach sprawy (k. 53) dotyczy należności z innych faktur. Skoro pozwana podtrzymywała wersję dokonania zapłaty za dostarczony towar w formie gotówkowej powinna była ten fakt wykazać wszelkimi dowodami. Tymczasem przedstawione przez nich dowody pośrednie nie są w żaden sposób wystarczające do przyjęcia, że pozwani wywiązali się z obowiązku zapłaty ceny. W świetle okoliczności sprawy dowodem takim z pewnością nie może być podnoszona przez nich okoliczność, że pod koniec roku 2013 r. przekazali powodowi kwotę 21 000 zł, w szczególności wobec zeznań świadków: L. K., H. C., którzy wskazali, że w ramach wieloletniej współpracy strony rozliczały się w ten sposób, że zapłata za towar nie następowała bezpośrednio po jego dostarczeniu (co miało miejsce tylko na początku współpracy) lecz przy okazji kolejnych dostaw. Wobec posiadanych przez pozwanych względem powoda innych zaległości z tytułu dostarczonego towaru okoliczności na które się powołują w żadnej mierze nie dają podstaw do przyjęcia, że zapłata należności ze spornej faktury na rzecz powoda rzeczywiście miała miejsce. Pozwani jako profesjonalny podmiot działający od wielu lat na rynku powinni dołożyć należytej staranności przy prowadzeniu działalności gospodarczej, która powinna przejawiać się w żądaniu pisemnego pokwitowania dokonanej zapłaty, tym bardziej biorąc pod uwagę znaczną ilość dokonywanych transakcji i przyjęty sposób rozliczania. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację pozwanych jako bezzasadną, o czym orzekł jak w punkcie I wyroku.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2016.1668 tj. w brzmieniu obowiązującym od 27.10.2016 r.) zasądając od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 251/17

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)